Należytość pocztowa opłacona ryczałtem.

UWAGA. W razie zmiany właściciela realności oddać obecnemu właścicielowi lub administratorowi realności.

Nr. 5/109. Kraków, wrzesień 1928 r. Rocznik XVI.

CZASOPISMO WŁAŚCICIELI REALNOŚCI

ORGAN TOWARZYSTWA KATOL. WŁAŚCICIELI REALNOŚCI M. KRAKOWA I GMIN PRZYŁĄCZONYCH.

Prenumerata kosztuje rocznie Zł. 12·—. Numer pojedynczy Zł. 1·—. **Członkowie Tow. katol. właść. realn.**, w Krakowie, którzy zapłacą całoroczną wkładkę, otrzymują Czasopismo **bezpłatnie**, gdyż należytość za prenumeratę mieści się w opłacanej przez członków rocznej wkładce.

Redakcja i Administracja: UL. KARMELICKA 15, I. P. Telefon Nr. 1340 b. Redaktor odpowiedzialny: Mgr. TADEUSZ NARTOWSKI

Ogłoszenia przyjmuje administracja, Kraków, ul. Karmelicka L. 15, I. p. CENY OGŁOSZEŃ: Cała strona 160 zł., 1/2 str. 80 zł., 1/4 str. 40 zł., 1/8 str. 20 zł., 1/16 str. 10 zł. Nadesłane 50 gr. Drobne ogłoszenia za słowo 6 gr. (najmniej 10 słów).

Biuro Towarzystwa katol. właścicieli realności znajduje się przy ulicy **Karmelickiej L. 15, I. piętro,** otwarte jest dla członków, którym udziela się informacji i porady prawnej codziennie od godziny **4—6** po południu z wyjątkiem niedziel i dni świątecznych. — Telefon 1340 b.

TREŚĆ NUMERU: Sprawozdanie z przebiegu dorocznego Walnego Zgromadzenia Tow. kat. właśc. realn. m. Krakowa i gmin przył. — Lampki orjentacyjne. — Ewidencja i kontrola ruchu ludności. — Orzeczenia sądowe. — Odwołanie od państwowego dodatku dochodowego. — Walne Zgromadzenie Rady Naczelnej Związku Zrzeszeń Własności Nieruchomości miejskiej w Polsce. — Drobne wiadomości i informacje. — Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności. — Znowu podwyżka (wywozu śmieci).

Silna organizacja dzisiaj jest bardziej niż kiedykolwiek potrzebną!

Członkowie zapłaćcie zaraz zaległą wkładkę za rok 1928.

Sprawozdanie z przebiegu dorocznego Walnego Zgromadzenia Tow. katol. właśc. realn. m. Krakowa i gmin przyłączonych.

Doroczne Walne Zgromadzenie członków Towarzystwa katolickich właścicieli realności m. Krakowa i gmin przyłączonych odbyło się dnia 21 czerwca 1928 r. o godzinie 5-tej wieczorem w sali Małopolskiego Towarzystwa Rolniczego przy placu Szczepańskim II p., z następującym porządkiem dziennym:

1) Zagajenie.

2) Odczytanie protokołu z poprzedniego Walnego Zgromadzenia.

3) Sprawozdanie z czynności Wydziału i udzielenie absolutorjum.

4) Sprawozdanie kasowe.

5) Sprawa latarń orjentacyjnych.

6) Wnioski.

Zebranie przy udziale z górą 200 osób zagaił w zastępstwie nieobecnego z powodu choroby prezesa p. dr. Aleksandra Bakałowicza, wiceprezes Towarzystwa Radca miejski p. Józef Marski.

Po powitaniu obecnych przewodniczący oddał hołd pamięci długoletniego prezesa Towarzystwa ś. p. dr. Franciszka Mussila, skarbnika ś. p. Leopolda Honkiszewskiego, oraz ś. p. członków Towarzystwa, zmarłych w okresie sprawozdawczym. Przewodniczący w serdecznych słowach podniósł doniosłe zasługi dla Towarzystwa zmarłego prezesa dr. Franciszka Mussila, poniesione w ciągu kilkudziesięciu lat pracy dla dobra Towarzystwa, i podkreślił wielkość straty jaka Towarzystwo dotknęła. W okresie sprawozdawczym zmarł również wieloletni członek Wydziału i skarbnik Towarzystwa ś. p. Leopold Honkiszewski, zasłużony i niestrudzony pracownik dla dobra naszego Towarzystwa. Obecni uczcili pamięć Zmarłych przez powstanie.

Następnie przewodniczący wiceprezes p. Józef Marski przedstawił trudne warunki w jakich znalazło się Towarzystwo po śmierci ś. p. dr. Franciszka Mussila i omówił pracę w kierunku skonsolidowania się Towarzystwa i oparcia jego działalności nadal na trwałych podstawach. Obecnie Towarzystwo posiada swój własny lokal na biura, a ciesząc się poparciem ze strony swoich członków może rozwijać nadal owocną działalność dla dobra własności realnej. Niestety stwierdzić należy w wielu wypadkach obojętność właścicieli realności

względem własnej organizacji, jedynej jaką w obecnych czasach może być obrona słusznych praw własności realnej. Obojętność ta dla idei zrzeszenia godzi we własne interesy zainteresowanych i pochodzić może jedynie z braku zrozumienia własnego interesu i dobra ogólnego własności realnej w Krakowie. Z tego założenia wychodząc przewodniczący gorąco wezwał wszystkich obecnych do wytrwałego popierania prac wszczętych przez Towarzystwo oraz do czynnego działania w kierunku jego rozwoju przez jednanie nowych członków.

W dzisiejszych czasach, których hasłem jest dążność do ogólnego zrzeszenia się i wiązania w zawodowe i klasowe organizacje, warstwa społeczna, która nię posiada własnej silnej organizacji, traktowana będzie zawsze po macoszemu, bo rozdrobnione usiłowania poszczególnych jej przedstawicieli nie będą przedstawiać odpowiedniej siły społecznej. Następnie przewodniczący omówił szereg spraw aktualnych, a w szczególności sytuacje właścicieli realności wobec gospodarki gminnej. Już przed wojną, główną pozycję budżetu stanowiły dochody z własności nieruchomej, tak jest również i obecnie.

Z tego też powodu właściciele realności są najbardziej zainteresowani gospodarką miejską i powinni mieć przeważający wpływ na sprawy samorządu.

Obecna Rada miejska od kilkunastu lat nie odnawiana, nie rozwija należytej energji. Większość panująca w Radzie miejskiej uchwala wszełkie wnioski prezydjum Magistratu, obciążenie mieszkańców gminy a w szczególności właścicieli realności jest olbrzymie i stale co roku wzrasta. Gospodarzy się bez należytego planu. Mimo, że w radzie miejskiej zasiada poważna ilość radców katolików, będących właścicielami realności, ci jednak będąc związani węzłami politycznemi i partyjnemi, głosują za wnioskami większości, wbrew własnym interesom, przyczyniając się do zaraz większego obciążania własności realnej. W ten sposób mimo energicznej opozycji przeszła na Radzie miejskiej podwyżka dodatku do państwowego podatku od nieruchomości do wysokości 75%.

Następnie odczytano protokół z poprzedniego Walnego Zgromadzenia odbytego dnia 14/V 1927 r., który obecni jednogłośnie do wiadomości przyjęli.

Poczem sekretarz Mgr. Nartowski złożył obszerne sprawozdanie z czynności Wydziału za rok sprawozdawczy. Walne Zgromadzenie jednogłośnie sprawozdanie do wiadomości przyjęło, jak również przyjęło sprawozdanie kasowe za rok 1927, udzielając jednogłośnie Wydziałowi absolutorjum.

Stosownie do następnego punktu porządku dziennego wygłosiła p. Felicja Kowalewska obszerny referat w sprawie latarń orjentacyjnych, przedstawiając w nim wszystkie usiłowania Towarzystwa zmierzające do usunięcia tego bezpodstawnego przerzucania na barki właścicieli realności ponoszenia kosztów związanych z urządzeniami użytecznoścl publicznej.

Po referacie wywiązała się żywa dyskusja, w rezultacie której uchwalono rezolucję potępiającą rozporządzenie o latarniach orjentacyjnych i domagającą się zwolnienia właścicieli od tego ciężaru.

Następnie zabierał głos szereg obecnych w sprawach szczególnie ważnych i aktualnych.

Przemawiał p. dr. Włodek, krytykując również ostro rozporządzenie Magistratu w sprawie latarń orjentacyjnych. Poruszył dalej szereg spraw aktualnych jak nadmiaru wody, opłat za wywóz śmieci, podatku od nieruchomości i t. p.

W końcu przemawiali jeszcze p. Klimczyk, p. dr. Swigost, p. Mitera, p. Cisak. Na zapytania wyczerpująco odpowiedział wiceprezes p. J. Marski.

Z powodu wyczerpania porządku dziennego przewodniczący zamknął zgromadzenie o godzinie 9-tej wieczorem, dziękując obecnym za tak liczny udział.

Lampki orjentacyjne.

Połowa zwycięstwa.

Rada miejska w dniu 24-go 1928 b. r. na wniosek Magistratu uchwaliła co następuje:

§ 1.

1) § 5 rozporządzenia Magistratu z dnia 10-go listopada 1924 r. L. $\frac{16452/924}{\text{I. b.}}$ o latarniach dla oświetlenia liczb porządkowych na domach otrzymuje brzmienie:

„Właściciel realności obowiązany jest zwracać Gminie miasta Krakowa koszty zużycia prądu elektrycznego, potrzebnego do oświetlenia latarni, w wysokości dotychczas opłacanej.

Utrzymanie latarni w należytym stanie oraz wymianę zużytych żarówek za zwrotem żarówek zużytych przeprowadza Elektrownia miejska własnym kosztem.

Zalegle należytości za zużycie prądu ściągane będą w drodze egzekucji administracyjnej“.

2) § 7 otrzymuje brzmienie:

„Latarnie świecić należy od zmroku aż do rana dnia następnego.

W tym celu obowiązany jest właściciel realności, względnie stróż domu zaświecać latarnię z chwilą zapalenia lamp ulicznych, a gasić je w okresie od 1 kwietnia do 30 września o godzinie 5-tej rano, zaś w okresie od 1 października do 31 marca o godzinie 7-mej rano, t. j. w godzinach otwierania bram domów“.

3) § 8 znosi się.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, równocześnie tracą moc obowiązującą §§ 5,

7, 8, rozporządzenia Magistratu z dnia 10-go listopada 1924 r. L. $\frac{16425/924}{\text{I. b.}}$ o latarniach dla oświetlenia liczb porządkowych na domach.

Wydział Towarzystwa Katolickich właścicieli realności m. Krakowa, dowiedziawszy się 4 lata temu o zamiarze Magistratu zaprowadzenia lampek orjentacyjnych, których celem było przedewszystkiem polepszenie oświetlenia ulic i zręczne przerzucenie tego ciężaru na właścicieli domów, jeszcze przed wydaniem odnośnego rozporządzenia rozpoczął akcję przeciwko temu nowemu nieuzasadnionemu ciężarowi.

W tym celu wysłał delegację na audjencję do ówczesnego p. Komisarza rządu z memorjałem w tej sprawie. Po przedstawieniu sprawy i wyczerpującej dyskusji p. Komisarz rządu złożył delegacji oświadczenie równoznaczne z przyrzeczeniem, że z zaprowadzenia lampek rezygnuje.

Mimo to w dwa tygodnie później rozporządzenie wprowadzające lampki ogłoszono.

Wydział Towarzystwa nie dał jednak za wygraną, wniósł protesty do władz, interweniował, jeszcze kilkakrotnie przez swych delegatów w Prezydjum Magistratu, członków zaś wezwał na łamach swego pisma do wnoszenia rekursów, które w odpowiedniej ilości do ich dyspozycji w kancelarji Towarzystwa przygotował.

To wszystko zrobił Wydział, to znaczy to, co mógł.

Przypatrzmy się teraz jak sekundowali mu w tej akcji członkowie, którzy sami jedni mieli tytuł do wnoszenia rekursów, a od początku oburzali się na to niesłuszne ich obciążenie.

Otóż zamiast kilkuset rekursów podjęto w kancelarji zaledwie kilkadziesiąt, z tych kilkudziesięciu zaś wpłynęło do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie wszystkiego 5, z których 3 pozostały *mimo upomnienia nie ostemplowane*, poszły zatem do kosza.

Rezultat zatem wszystkich naszych zabiegów — **dwa rekursy!**

Nie koniec na tem, Zarząd Towarzystwa chcąc zbadać, gdzie utknęła reszta z tych kilkudziesięciu rekursów, zwrócił się z początkiem bieżącego roku za pośrednictwem naszej gazetki do członków, którzy rekursy wnieśli — prosząc o zawiadomienie naszej kancelarji na kartce, że rekurs wnieśli o ile możności z liczbą, pod którą wpłynął lub określeniem mniejwięcej czasu wniesienia, aby w dzienniku podawczym można było odszukać i w ten sposób dalsze losy owych zaginionych rekursów wyśledzić.

Na wezwanie to dostaliśmy **jedną odpowiedź!**

W ten sposób nie można wygrać żadnej, choćby najsłuszniejszej sprawy i jeżeli ostatnie, na wstępie zacytowane rozporządzenie ujmuje połowę ciężarów, objętych rozporządzeniem pierwotnem, t. j. że gmina przejmuje na siebie koszt konserwacji latarń i sprawiania żarówek oraz cofa ów fantastyczny kalendarz gaszenia lampek, to jest to jedynie i wyłącznie zasługą niezmordowanie prowadzonych zabiegów Wydziału, ale też i połową tylko zwycięstwa.

Do jego pełni brakło współdziałania ogółu członków Towarzystwa.

Protesty uchwalone na Walnych Zgromadzeniach nie wystarczą, potrzeba nadto konkretnych działań, co w tym wypadku polegało tylko na podjęciu w biurze Towarzystwa rekursu i wniesienia go po podpisaniu do dziennika podawczego Magistratu.

Zdawałoby się, że nie można bardziej uprościć sprawy celem oszczędzenia członkom wszelkiej fatygi i zachęcenia ich przez to do gremjalnej akcji. Niestety i to nie pomogło.

Uzyskane ustępstwa, licząc odpadający koszt sprawiania żarówek, utrzymywania latarń i osobnej dopłaty stróżom za gaszenie redukuje koszt lampek orjentacyjnych dla właścicieli domów do połowy t. j. do kosztów prądu jedynie.

Myliłby się jednak, ktoby sądził, że sprawę tę uważamy za skończoną i że spoczniemy na laurach; mamy jeszcze drugą połowę sprawy do wygrania i o nią dalej walczyć będziemy.

Ewidencja i kontrola ruchu ludności.

W dzienniku ustaw Nr. 32 ogłoszone zostało Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r., o ewidencji i kontroli ruchu ludności.

Rozporządzenie to wkłada na barki właścicieli nieruchomości nowe bardzo ciężkie obowiązki, za których niewypełnienie grożą właścicielom wysokie kary pieniężne i aresztu.

Wobec tego, że rozporządzenie to wchodzi w życie już w dniu 19 b. m., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych opracowuje w szybkim tempie przepisy wykonawcze.

Zarząd Związku Zrzeszeń w Warszawie rozumiejąc, iż zmienić treść tego ciężkiego dla nas Rozporządzenia można tylko w drodze ustawodawczej (w tym kierunku poczyniono pewne wysiłki), poczynił starania celem złagodzenia przepisów Rozporządzenia drogą odpowiedniego wyjaśnienia odpowiednich jego artykułów w przepisach wykonawczych. W niektórych punktach, na wspólnej konferencji z referentem Min. Spraw Wewn., to się dało przeprowadzić, co do innych punktów nieuzgodnionych na konferencji, a naruszających żywotne nasze interesy i grożących nam w przyszłości dotkliwemi karami, Zarząd Związku Zrzeszeń złożył panu Ministrowi Spraw Wewnętrznych w dniu 1 września r. b. memorjał.

W memorjale tym wytknięte zostały wszystkie niedogodności i ciężary jakie z nowem rozporządzeniem na barki właścicieli realności spadają. Zarząd Związku Stowarzyszeń za którem solidarnie stoją wszystkie Towarzystwa właścicieli realności zrzeszone w centralnym Związku Stowarzyszeń w Warszawie prowadzić dalej będzie wytężoną akcję w kierunku możliwego złagodzenia ostrych przepisów rozporządzenia.

Ze względu na ważność wchodzącego w życie rozporządzenia i wobec tego, że każdy właściciel realności będzie mieć z rozporządzeniem tym ustawicznie do czynienia i co za tem idzie powinien we własnym interesie znać przepisy rozporządzenia w dosłownym brzmieniu, radzimy numer niniejszy zachować. Do Rozporządzenia tego władze opracowują przepisy wykonawcze, po wydaniu których rozporządzenie będzie wykonywane.

Orzeczenia sądowe.

Częściowa przeróbka domu uchyla ochronę lokatorów tylko wówczas, jeżeli dopiero ona umożliwia używanie mieszkania, przeróbka, skutkująca jedynie dogodniejsze używanie mieszkania, nie pozbawia lokatorów ochrony ustawowej.

N. III. 1996/24: 30. XII. 24. O. S. P. 117/25.

Z natury umowy najmu mieszkania, zwłaszcza w mieście, gdzie elektryczne oświetlenie mieszkań jest normalnie i powszechnie stosowane, wynika, że zaprowadzenie takiego oświetlenia przez lokatora wchodzi w zakres używania mieszkania zgodnie z jego przeznaczeniem, chyba, że umowa najmu zawiera zakaz w tym względzie, albo przeprowadzenie instalacji sprzeciwia się umowie najmu z powodu szczególnych okoliczności. Lokator może uzyskać upoważnienie od Sądu do założenia własnym kosztem pionu do światła elektrycznego i złączenia go z mufą elektrowni miejskiej, znajdującą się w piwnicy domu, w którym mieszkanie wynajmuje.

N. I. 956/23: 29. X. 24. O. S. P. 5/25.

Art. 10 ust. 3 Ustawy o ochronie lokatorów z dnia 18. XII. 1920 r. zabrania biorącemu w najem, odstępować lokal osobie trzeciej, bez zgody wypuszczającego w najem, nie zawiera wszakże zakazu oddania lokalu do czasowego użytku trzeciemu, o ile w umowie najmu niema zastrzeżenia, wykluczającego podnajem, a wynagrodzenie płacone przez trzeciego nie jest nadmiernie wysokie.

G. S. 121/25.

Ustawa o ochronie lokatorów nie stosuje się do domów, których budowę skończono po 1 lipca 1919 r., przyczem, nie zajęcie ubikacji, ale stan budynków, w tejże dacie, ma rozstrzygające dla sprawy znaczenie, jeżeli bowiem w dniu rozstrzygającym, brakło do wykończenia robót jeszcze ważnych, wymagających nakładu, które następnie, już po 1. VIII. 1919 r. dokonane zostały, Sąd może, w miarę okoliczności uznać, iż dany lokal nie korzysta z dobrodziejstw ustawy ochronnej, chociażby przedtem zajęty był prowizorycznie.

N. I. 790/23: 22. X. 24. G. S. 189/24.

Odwołanie od państwowego podatku dochodowego.

Wedle ustawy o państwowym podatku dochodowym władze skarbowe rozpoczynają w ciągu miesiąca października doręczań dyfinitywnych wymiarów podatku dochodowego. Ze względu na aktualność sprawy podajemy poniżej kilka uwag i informacyj do wiadomości Szanownych Członków w sprawie odwołań od od niesprawiedliwych i zbyt wysokich wymiarów.

Prawo wniesienia odwołania przysługuje wszystkim płatnikom bez względu na to, czy zeznania złożyli, czy też nie. Po doręczeniu podstaw wymiaru, względnie przejrzeniu aktów należy w ciągu 30 dni od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego, wnieść odpowiednio umotywowane odwołanie do komisji odwoławczej przez komisję szacunkową przy urzędzie skarbowym (I, II, III.) właściwym terytorjalnie dla danego podatnika. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku zapłaty wymierzonego podatku. Podatek powinien być zapłacony w dniu 1-go listopada 1928 r., względnie w terminie ulgowym, t. j. 15-go listopada 1928 r., o ile nakaz zapłaty został podatnikowi doręczony przed dniem 15-go października 1928 r. W przypadku, kiedy nakaz zapłaty doręczono po dniu 15-go października 1928 r., podatek płatny jest w ciągu dni 30, po doręczeniu, względnie w terminie ulgowym, t. j. 14 dni później.

Na podstawie ustawy wolno podatnikowi wnieść osobne podanie (stempel za 2 zł.) z prośbą o wstrzymanie egzekucji aż do prawomocnego załatwienia odwałania, względnie o ograniczenie egzekucji do niespornej kwoty podatku. Podanie takie musi być wniesione w terminie płatności podatku, a więc o ile nakaz zapłaty doręczono przed 15-tym października, podanie o wstrzymanie egzekucji musi być wniesione najpóźniej do dnia 1-go listopada.

Ponieważ zdarza się często, że władze podatkowe pomijając zupełnie zeznania złożone przez podatnika, ustalają dochód znacznie wyższy, przeto każdemu, który wymiarem tym czuje się pokrzywdzonym, przysługuje prawo wniesienia w ustawowym terminie odwołania. W myśl art. 67 ustawy o państwowym podatku dochodowym, obowiązana jest władza podatkowa doręczyć odpis uchwały w przedmiocie określenia dochodu i obliczenia podatku, oraz odpis protokołów zawierających zeznania świadków i znawców (biegłych). Władze

Należy zachować.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 16 marca 1928 r.

o ewidencji i kontroli ruchu ludności.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

ROZDZIAŁ I.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. Gminy wiejskie i miejskie obowiązane są prowadzić na swym obszarze ewidencję i kontrolę ruchu ludności. Czynności te gminy sprawują pod nadzorem władz administracji ogólnej.

Minister Spraw Wewnętrznych może powierzyć ten obowiązek w poszczególnych gminach lub w poszczególnych miejscowościach, leżących poza siedzibą urzędu gminnego (Art. 6), innym podległym sobie władzom lub organom, jeśli ze względów bezpieczeństwa lub z uwagi na warunki miejscowe uzna to za konieczne.

Art. 2. Minister Spraw Wewnętrznych ustali sposób i tryb postępowania przy prowadzeniu ewidencji i kontroli ruchu ludności oraz określi wzory i treść potrzebnych przy tem ksiąg względnie rejestrów.

Art. 2. Prowadzący księgi stanu cywilnego obowiązani są co trzy miesiące przesyłać właściwym gminom dokładne dane o zaszłych w ciągu tego czasu przypadkach urodzin, śmierci (zgonów) i ślubów. Formę, treść i tryb przesyłania tych zawiadomień ustali rozporzędzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Art. 4. Właściwy wojewoda może w drodze rozporządzenia wprowadzić w poszczególnych miejscowościach dla wszystkich lub niektórych kategoryj domów obowiązek prowadzenia przez właścicieli lub dzierżawców domów, domowych ksiąg lub rejestrów meldunkowych, albo zamiast nich list osób w domu zamieszkałych, albo wreszcie ksiąg względnie rejestrów i list równocześnie. Rozporządzenie wojewody ustali treść i sposób prowadzenia tych ksiąg, rejestrów i list.

Art. 5. Właściciele, dzierżawcy, lub inni odpowiedzialni kierowcy hoteli, pensjonatów, domów noclegowych i innych wszelkiego rodzaju zakładów, przeznaczonych do przyjmowania osób na mieszkanie lub nocleg za opłatą lub bezpłatnie, bez względu na to w jakiej miejscowości zakłady takie się znajdują, obowiązani są prowadzić księgi lub rejestry meldunkowe swego zakładu oraz listy osób w ich zakładzie przebywających. Listy takie winny być umieszczone przy wejściu do zakładu w miejscu widocznem dla wszystkich wchodzących. Treść i sposób prowadzenia ksiąg, względnie rejestrów i list ustali rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 6. Wojewoda może zarządzić, aby czynności ewidencji i kontroli ruchu ludności (art. 1.) prowadzone były przez gminy oddzielnie w tych miejscowościach poza siedzibą urzędów gminnych, w których uzna to za wskazane ze względu na warunki miejscowe i potrzeby ludności.

ROZDZIAŁ II.

O meldunkach.

Art. 7. Kto przebywa w jakiejkolwiek miejscowości dłużej jak 24 godziny winien być zameldowany w gminie przed upływem następnych 24 godzin. Obowiązek zameldowania ciąży na właścicielu lub dzierżawcy domu, w którym podlegający zameldowaniu przebywa.

Osoby przebywające w jednym z zakładów, wymienionych w art. 5, winny być zameldowane w gminie przez odpowiedzialnego kierownika zakładu przed upływem 24 godzin od chwili przybycia, bez względu na czas, przez który przebywają lub zamierzają przebywać.

Art. 8. Kto opuszcza swoje miejsce zamieszkania i przenosi się do innej miejscowości, względnie przeprowadza się do innego mieszkania w innym domu w obrębie tej samej miejscowości, winien być wymeldowany w gminie przez właściciela lub dzierżawcę domu w którym zamieszkiwał, najpóźniej przed upływem 48 godzin od chwili opuszczenia mieszkania.

Kto opuszcza jeden z zakładów wymienionych w art. 5, winien być wymeldowany w gminie przez odpowiedzialnego kierownika zakładu przed upływem 24 godzin od chwili opuszczenia, bez względu ua to, czy opuszcza zakład czasowo lub na stałe.

Art. 9. Spełnianie obowiązków wymienionych w art. 4, 5 i 8 niniejszego rozporządzenia może być przez właścicieli lub dzierżawców domów, względnie przez odpowiedzialnych kierowców zakładów, o któ-

rych mowa w art. 5, powierzone specjalnie do tego celu wyznaczonym osobom, korzystającym z pełni praw cywilnych i obywatelskich.

O ustanowieniu takiego zastępcy należy zawiadomić właściwy urząd, spełniający czynności, przewidziane w art. 1, przed rozpoczęciem przez tego zastępcę czynności.

Art. 10. Osoby, podlegające zameldowaniu lub wymeldowaniu w myśl art. 7 i 8 niniejszego rozporządzenia, obowiązane są przed upływem terminu, o którym mowa w art. 7 względnie przed wyjazdem lub przeniesieniem się (8) zawiadomić o swem przybyciu lub wyjeździe właściciela, dzierżawcę, kierownika zakładu, lub osobę ich zastępującą (art. 9) i udzielić mu danych potrzebnych dla zameldowania lub wymeldowania.

O ile chodzi:

1) o sublokatorów, lub o inne osoby mieszkające u lokatorów,

2) o członków rodziny i domowników pozostających we wspólnem gospodarstwie z głową rodziny i wspólnie z głową rodziny zamieszkałych,

3) o pracowników, zamieszkałych u pracodawcy, obowiązek zawiadomienia o przybyciu lub wyjeździe tych osób ciąży na:

ad 1) lokatorze,

ad 2) głowie rodziny,

ad 3) pracodawcy.

Art. 11. Właściciel, dzierżawca domu lub kierownik zakładu wymienionego w art. 5 względnie osoba zastępująca go, — obowiązany jest zawiadomić gminę o zmianach w stanie rodzinnym (urodzenie, śmierć, zaślubiny) osób zamieszkałych w domu lub zakładzie, o ile zmiany te dotyczą danych zawartych w zgłoszeniu meldunkowem.

Postanowienia art. 10 stosuje się w tym wypadku analogicznie.

Art. 12. Osoby podlegające zameldowaniu i wymeldowaniu mogą na żądanie otrzymać potwierdzenie zameldowania względnie wymeldowania.

Art. 13. Zameldowanie i wymeldowanie (art. 7 i 8) oraz potwierdzenie (art. 12) nie podlegają żadnym opłatom.

Art. 14. Minister Spraw Wewnętrznych określi tryb postępowania przy zameldowaniu i wymeldowaniu oraz zakres i treść zgłoszeń meldunkowych.

Tryb postępowania w sprawach meldunkowych, dotyczących osób, podlegających powszechnemu obowiązkowi wojskowemu oraz treść zgłoszeń meldunkowych tych osób określi rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

Art. 15. W miejscowościach nie będących siedzibą urzędu gminnego, w których nie są prowadzone oddzielnie czynności ewidencji i kontroli ruchu ludności, do przyjmowania zameldowań i wymeldowań (art. 7 i 8) obowiązane są miejscowe organa gminy.

Art. 16. Minister Spraw wewnętrznych może ze szczególnych względów bezpieczeństwa zarządzić wyjątkowe obostrzenie przepisów meldunkowych na pewnych obszarach lub w pewnych miejscowościach (n. p. miejscowości przygraniczne, rejony forteczne i t. p.).

Obostrzenia te mogą polegać na:

a) ustanowieniu skróconych terminów dla zgłoszeń meldunkowych, składanych w myśl art. 7;

b) ustanowieniu obowiązku wymeldowania się osób wyjeżdżających, bez względu na to, czy będzie to zmiana miejsca zamieszkania, adresu lub pobytu (art. 8).

ROZDZIAŁ III.

O tożsamości osób.

Art. 17. W celach kontroli ruchu ludności mogą organa władz administracji ogólnej, gmin i policji państwowej żądać od poszczególnych osób wylegitymowania się. Do tego celu mogą służyć wszelkiego rodzaju dokumenty wydane przez władze publiczne, a stwierdzające tożsamość osoby w sposób nienasuwający uzasadnionych wątpliwości, a w braku takich dowodów potwierdzenie wiarygodnych osób.

Przepis powyższy nie narusza w niczem specjalnych przepisów prawnych, z mocy których specjalnie organa straży mają prawo żądać wylegitymowania się (przepisy o ochronie granic, łowieckie i inne).

Art. 18. Dla ułatwienia legitymowania się wydawane będą na żądanie przez gminy dowody osobiste osobom w tych gminach zamieszkałym i zameldowanym. Za dowody te pobiera się 60 gr. tytułem zwrotu kosztów druku. Żadnym innym opłatom dowody osobiste, jak również podania (wraz z załącznikami) o ich wydanie, nie podlegają.

Urzędy gminne wydające dowody winny uprzednio upewnić się w dostateczny sposób co do tożsamości osoby i co do danych podlegających umieszczeniu w dowodzie.

Jednolity wzór tych dowodów dla całego Państwa oraz ich treści i tryb postępowania przy ich wydaniu ustali rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 19. Osoby posiadające dowody osobiste, wymienione w artykule poprzednim, mogą prosić powiatową władzę administracji ogólnej o zaświadczenie w dowodzie osobistym, że są obywatelami polskimi.

Powiatowe władze administracji ogólnej nie odmówią zaświadczenia, jeżeli po sprawdzeniu stwierdzą, że osobie, starającej się o zaświadczenie, przysługuje rzeczywiście obywatelstwo polskie.

ROZDZIAŁ IV.

Postanowienia specjalne i przejściowe.

Art. 20. Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych ureguluje w drodze rozporządzenia sprawy meldowania się osób wojskowych i cywilnych, zajmujących pomieszczenia w koszarach i innych budynkach zajętych przez wojsko, oraz sprawy prowadzenia domowych ksiąg meldunkowych, względnie rejestrów meldunkowych i załatwiania czynności meldunkowych w takich budynkach.

Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętznych regulować będzie w drodze rozporządzeń sposób meldowania osób, którym przysługuje prawo eksterytorjalności, zawodowych konsulów państw obcych oraz członków ich rodzin, o ile prowadzą z nimi wspólne gospodarstwo domowe, oraz podległego mu personalu urzędniczego, jako też ich służby osobistej, posiadających obywateltswo obce.

Art. 21. Wszystkie osoby, które w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przebywają dłużej, niż 48 godzin w jakiejkolwiek miejscowości na obszarze Państwa bez zameldowania się, obowiązane są zameldować się w myśl postanowień niniejszego rozporządzenia w ciągu 48 godzin od chwili wejścia w życie niniejszego roporządzenia.

Art. 22. Minister Spraw Wewnętrznych w ramach swoich upoważnień wynikających z niniejszego rozporządzenia, może upoważnić wojewodów do wydania rozporządzeń szczegółowych.

Art. 23. Postanowienia obowiązujących przepisów, dotyczących cudzoziemców, nie zostają naruszone niniejszem rozporządzeniem, z tem jednakże, że wykonanie przez cudzoziemca obowiązku meldunkowego, przewidzianego w art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 sierpnia 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 465) będzie uskuteczniane w sposób i w terminie przewidzianych w artykule 10 niniejszego rozporządzenia.

Rozporządzenie niniejsze nie narusza przepisów dotyczących powszechnego obowiązku wojskowego.

Meldunki, przewidziane rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 26), zmieniającem i uzupełniającem niektóre postanowienia ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej, będą prowadzone łącznie z meldunkami określonemi niniejszem rozporządzeniem przez władze i organa wymienione w art. 1 w sposób, który określi rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

Pozatem postanowienia niniejszego rozporządzenia nie wykluczają odmiennego uregulowania całkowicie lub częściowo sprawy dowodów osobistych i meldunków, bądź dla poszczególnych miejscowości, jak np. dla miejscowości w strefie nadgranicznej, bądź na wypadek szczególnych warunków, jak np. stanu wyjątkowego i wojennego, gdy odpowiednie przepisy specjalnie dają podstawę do takiego uregulowania.

ROZDZIAŁ V.

Postanowienia karne.

Art. 24. 1) Kto podrabia lub przerabia (fałszuje) przewidziane na mocy niniejszego rozporządzenia lub rozporządzeń na niem opartych, dokumenty, pieczęcie lub pieczątki urzędowe na tych dokumentach, albo kto z takich podrobionych lub przerobionych dokumentów, pieczęci lub pieczątek świadomie korzysta lub dostarcza ich innym osobom,

2) kto fałszuje, podrabia lub przerabia zapisy w księgach meldunkowych, rejestrach lub listach, albo świadomie czyni w nich zapisy nieodpowiadające rzeczywistemu stanowi rzeczy,

3) kto składa w gminach lub wobec osób i władz wymienionych w art. 1, 3, 6, 17, 18, 19 i 20 niniejszego rozporządzenia świadomie fałszywe zeznania lub dowody, albo świadomie zamilcza ważne okoliczności potrzebne do dokonania zapisu do ksiąg meldunkowych, rejestrów lub list, albo do otrzymania zaświadczenia, czy innego dokumentu, opartego na niniejszem rozporządzeniu lub do stwierdzenia tożsamości osoby, albo kto świadomie korzysta z zaświadczenia lub dokumentu na podstawie takich zeznań lub zapisów uzyskanego.

4) kto legitymuje się dokumentem autentycznym, lecz należącym do innej osoby, lub kto swój lub należący do trzeciej osoby dokument autentyczny oddaje innej osobie w tym celu, aby służył tej osobie dla legitymowania się,

5) kto usiłuje popełnić jeden z czynów wymienionych w punktach 1—4 niniejszego artykułu, albo do takiego czynu świadomie podżega lub pomaga,

— ulegnie karze więzienia do jednego roku lub karze grzywny do 10.000 Zł, albo obu tym karom łącznie, o ile dany czyn nie ulega karze surowszej według powszechnych ustaw karnych.

Na obszarze, na którym obowiązuje ustawa karna z 1852 r., zamiast więzienia orzeka się, jako za wykroczenie, ścisły areszt.

Do orzekania są właściwe sądy powiatowe (pokoju).

Art. 25. 1) Kto nie dopełni formalności meldunkowych, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu lub rozporządzeniach na jego podstawie wydanych, albo zaniedba wykonania innych obowiązków, wynikających z niniejszego rozporządzenia lub rozporządzeń na jego podstawie wydanych, albo wykonywa je w sposób nieprzepisany,

2) kto, chociażby bez złej woli, ale bez należytego zbadania, czyni w księgach meldunkowych względnie w rejestrach lub listach, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu, niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy zapisy lub wydaje takie zaświadczenia lub dowody, albo kto w związku z dokonaniem formalności meldunkowych lub na żądanie wylegitymowania się składa lekkomyślnie wprowadzające w błąd dowody lub zeznania,

3) kto winien jest naruszenia lub nieprzestrzegania innych przepisów niniejszego rozporządzenia lub kto uchyla się od wykonania zarządzeń władz, opartych na niniejszem rozporządzeniu,

— ulegnie karze grzywny do 2.000 Zł lub karze aresztu do 4 tygodni, albo obu tym łącznie.

Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny karę zastępczego aresztu według własnego uznania, jednak nie ponad 3 tygodnie.

Art. 26. Do orzekania o czynach przewidzianych w artykule poprzednim powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Skazany orzeczeniem powiatowej władzy administracji ogólnej może w ciągu siedmiu dni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce tej władzy żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu, który rozstrzyga prawomocnie przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów postępowania obowiązujących go w pierwszej instancji. Na wniosek prokuratora będzie zarządzane postępowanie uproszczone; wyrok sędziego nie ulega zaskarżeniu.

W postępowaniu sądowem orzeczenie władzy administracyjnej zastępuje prawomocny akt oskarżenia (wniosek w postępowaniu uproszczonem). Przed wyznaczeniem rozprawy przewodniczący (sędzia) może zarządzić przesłuchanie przez właściwy sąd powiatowy (pokoju) oskarżonego, świadków i biegłych; świadków i biegłych można przesłuchać pod przysięgą. Sąd postanawia według swego uznania, których świadków i biegłych przesłucha na rozprawie pod przysięgą lub bez zaprzysiężenia, a których zeznania będą odczytane; wolno odczytywać zapiski dochodzenia i inne części akt administracyjnych.

Żądanie przekazania sprawy sądowi nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny.

Art. 27. Niezależnie od orzeczonej kary powiatowa władza administracji ogólnej może pozbawić osobę, wymienioną w art. 4, 5 i 9 niniejszego rozporządzenia, prawa prowadzenia ksiąg meldunkowych i spełniania czynności w artykułach tych przewidzianych i może do tych czynności wyznaczyć inną osobę na koszt właściciela, względnie dzierżawcy zakładu lub domu w artykułach tych wymienionych.

ROZDZIAŁ VI.

Przepisy końcowe.

Art. 28. Wszędzie, gdzie w rozporządzeniu niniejszem wymieniony jest wojewoda, należy dla m. st. Warszawy rozumieć Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Art. 29. Przepisy art. 18 i 19 niniejszego rozporządzenia oraz wynikające z tych przepisów sankcje karne, przewidziane w rozdziale V, wchodzą w życie w terminie, jaki wskaże rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, o którem mowa w ustępie 3 art. 18.

Inne przepisy niniejszego rozporządzenia wchodzą w życie w 6 miesięcy po ogłoszeniu.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w sprawach rozporządzeń tem unormowanych.

Art. 30. Wykonanie niniejsze rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, co do art. 20 ust. 2 w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych, a w zakresie postanowień karnych — Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Sprawiedliwości.

udzielają zazwyczaj tylko lakonicznych dat, z których nie wiadomo skąd i na jakiej podstawie dochód ustalono. Na podstawie ustawy przysługuje również podatnikowi prawo przeglądania aktów dotyczących wymiarów podatkowych. Przez czas między wniesieniem podania o udzielenie podstaw wymiaru, a dniem doręczenia podatnikowi żądanych postaw wymiaru, nie wlicza się czasokresu tego do terminu wniesienia odwołania, wobec czego ustawowy termin do wniesienia odwołania dni 30 przedłuża się o czas, jaki upłynie pomiędzy podaniem o udzielenie podstaw wymiaru, a doręczeniem postaw wymiaru przez władze skarbowe podatnikowi. W wypadku gdy n. p. nakaz płatniczy doręczono dnia 2-go października b. r., podanie o udzielenie podstaw wymiaru wniesiono dnia 4-go października b. r., doręczono podstawy wymiaru dnia 10-go października br., zatem termin do wniesienia odwołania upływa dnia 8-go listodada b. r., albowiem czas od dnia 4-go października b. r., do dnia 10-go października b. r., to znaczy dni 6 do terminu wniesienia odwołania nie wlicza się.

We wszystkich wypadkach wątpliwych biuro Towarzystwa udziela P. T. członkom porad i informacyj.

Walne Zgromadzenie

Rady Naczelnej Związku Zrzeszeń Wł. Nier. Miejskiej w Polsce.

W dniu 3 czerwca r. b. odbyło się w Warszawie doroczne Walne Zgromadzenie Rady Naczelnej Zw. Zrzeszeń Wł. Nier. Miejskiej w Polsce.

Na Zgromadzenie przybyło 85 delegatów, reprezentujących 26 miast i 32 stowarzyszenia właść. nier.

Z poszczególnych dzielnic Polski reprezentowane były: Poznańskie przez 12 delegatów, Pomorze przez 13, Małopolska przez 2, Kresy Wschodnie przez 2 i b. Kongresówka przez 25. Reszta delegatów, w liczbie 31, reprezentowała stolicę.

W niedzielę, o godzinie 11-tej zrana obrady Walnego Zgromadzenia Rady Naczelnej otworzył prezes Zarządu Związku p. Kazimierz Janikowski. W przemówieniu swem p. prezes wezwał zgromadzonych do uczczenia przez powstanie zmarłych członków Zarządu, prezesa Zarządu Związku ś. p. Kazimierza Puciaty i prezesa Zarządu Katolickiego Stow. Właścicieli Realności m. Krakowa, ś. p. mec. dr. Franciszka Mussila, oraz prezesa w Lublinie, ś. p. Radzkiego.

Scharakteryzowawszy pokrótce stan miejskiej własności nieruchomej oraz leżące przed organizacją zadania, wezwał Zgromadzenie do intensywnej, rzeczowej pracy, i na przewodniczącego Zgromadzenia zaproponował mec. dr. Juljana Gertlera z Krakowa, pod którego wytrawnem kierownictwem niejednokrotnie już odbywano doroczne Zjazdy.

Przewodniczący odczytał depeszę Katolickiego Stowarzyszenia Właśc. Nier. w Krakowie p. Bakałowicza, usprawiedliwiającą jego nieobecność, oraz takąż depeszę wraz z życzeniami pomyślnej pracy prezesa Okr. Śląskiego p. Łabusia i prezesa Zjedn. Stow. Polskich hr. A. Zamoyskiego.

Przedpołudniowe posiedzenie zajęły całkowicie referaty, popoł. zaś dyskusja nad niemi, sprawozdanie Zarządu, oraz wybory.

Referaty wygłosili: wiceprezes Związku p. W. Kornberger, dr. Pinkowski, poseł Osada, inż. Wolfowicz i p. Holz w sprawach dotyczących własności realnej. W sprawie oddziaływania na opinję publicznej. W sprawie polityki i zwalczania komunizmu. W sprawie nowych rozporządzeń. W sprawie obciążeń miejskiej własności nieruchomej. W sprawie kredytu długoterminowego.

Do dyskusji zapisało się kilkunastu mówców w różnych kwestjach. Na wniosek dra Pinkowskiego Zgromadzenie uchwaliło ograniczenie przemówień do 5 minut z tem, że przewodniczący według swego uznania może je przedłużać do 8 minut. Dyskusję odroczono do zebrania popołudniowego, które wyznaczono na godzinę 4-tą.

Posiedzenie popołudniowe wypełniła dyskusja, w rezultacie której uchwalono następujące rezolucje:

„Rada Naczelna Związku Zrzeszeń Własności Miejskiej w Polsce, uznając za konieczne oddziaływanie na opinję publiczną i skuteczniejszą obronę prawa własności na terenie samorządu, zaleca zrzeszeniom porozumiewanie się z innemi organizacjami gospodarczemi".

W sprawie polityki i zwalczania komunizmu.

„Związek Zrzeszeń Własności Miejskiej w Polsce jest organizacją czysto gospodarczą i jako taka poza obrębem wyborów nie może angażować się politycznie, pozostawiając wolną rękę swoim członkom do brania udziału indywidualnie w pracy stronnictw politycznych.

Natomiast uważa za wskazane przeciwstawienie się usiłowaniom wywrotowym, dążącym do obalenia państwa polskiego i zniszczenia własności i zaleca zrzeszeniom popieranie propagandy i wydawnictw antykomunistycznych, jak „Walka z Bolszewizmem", „Dobra Prasa" i t. p.".

W sprawie nowych rozporządzeń.

Zgromadzenie Rady Naczelnej przyjęło w sprawie nowych rozporządzeń Prezydenta, dotyczących własności nieruchomej miejskiej wniosek posła Osady:

„Zjazd Rady Naczelnej Związku Zrzeszeń Własności Nieruch. Miejskiej w Polsce, odbyty dnia 3-go czerwca 1928 r. w Warszawie, stwierdza, że cały szereg rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej, wydanych na podstawie art. 44 Konstytucji i ustawy o pełnomocnictwach z 2 sierpnia 1926, jak rozporządzenie o prawie budowlanem, o opłatach za dostarczenie wody i kanały, o przymusie połączeń nieruchomości zabudo-

wanych z kanalizacją i wodociągami, o rozbudowie miast oraz o ewidencji i kontroli ruchu ludności zawiera przepisy, przechodzące niejednokrotnie siły finansowe własności nieruchomej, ograniczające w dalszej mierze niż dotąd prawo własności oraz grożące właścicielom nieruchomości miejskiej wysokiemi grzywnam więzieniem i wywłaszczeniem.

Zjazd wzywa Zarząd Związku, aby wytężył wszystkie siły w kierunku uzyskania gruntownej korektury tych rozporządzeń przez władze ustawodawcze, w szczególności, by z rozporządzeń tych usunięto przepisy, zawierające dalsze ograniczenie prawa własności, by nakładanie nowych ciężarów finansowych było zrównoważone przez odpowiednie rekompensaty, wreszcie by kary za ewentualne przewinienia własności mogły być wykonywane tylko na podstawie prawomocnych sądowych orzeczeń".

Jako wniosek dodatkowy w sprawie nowelizacji Ustawy o Tymczasowem Uregulowaniu Finansów komunalnych przeszedł wniosek p. Kantora w brzmieniu następującem:

„Wzywa się Zarząd, aby poczynił starania w celu spowodowania nowelizacji Ustawy o Tymczasowem Uregulowaniu Finansów Komunalnych w sensie ograniczenia Władz Komunalnych przy wymiarze podatków komunalnych najwyżej do wysokości 50% państwowego podatku od nieruchomości".

W sprawie obciążeń miejskiej własności nieruchomej.

Jeszcze przed rozpoczęciem dyskusji Rada Naczelna przyjęła jednomyślnie wniosek referatu p. inż. Al. Wolfowicza.

Zważywszy:

że na skutek ustawowo ustalonej wysokości czynszów wyłączona jest możność przedkładania jakichkolwiek obciążeń na najemców, w wyniku czego nowe podatki i opłaty oraz ich podwyżki stają się każdorazowo bezpośrednim podatkiem dochodowym dla właścicieli nieruchomości miejskich,

że władze komunalne obciążają własność miejską corocznie nowemi opłatami oraz podwyższają dawne — pozbawiając w ten sposób własność miejską niezbędnych środków na konserwację i remont nieruchomości,

że powyższe warunki mogą jedynie zniechęcać obywateli Rzeczypospolitej do oszczędności i do inwestowania kapitałów w nieruchomościach i mogą spowodować ucieczkę oszczędności zagranicę, do krajów, w których warunki posiadania nieruchomości są korzystniejsze:

Doroczne Zgromadzenie Delegatów Rady Naczelnej Związku Zrzeszeń Własności Nieruch. Miejskiej w Polsce uchwaliło zwrócić się do Panów Prezesa Ministrów, Ministrów Skarbu, Spraw Wewnętrznych oraz Panów Marszałków Sejmu i Senatu z następującemi wnioskami:

1. Wszelkie różnice wynikające z podwyższonych podatków i opłat ponad normy 1914 roku winny być przełożone na najemców.

2. Uwzględniając wyjątkowo niekorzystną sytuację dochodową własności miejskiej, normy wprowadzonych w życie nowych ogólnopaństwowych podatków winny być dla własności miejskiej znacznie obniżone.

3. Nieruchomości z przewagą małych mieszkań, od których zawieszono wzrost stawek komornego, winny być zwolnione od podatków państw. i komunalnych do czasu osiągnięcia pełnych czynszów przedwojennych.

Wybory.

Na wniosek jednego z delegatów, aby wybory przeprowadzić zgodnie z proponowaną przez Zarząd listą przez aklamację, przewodniczący poddaje pod głosowanie, aby zamiast głosowania tajnego, odbyło się głosowanie jawne. Wniosek jednomyślnie przechodzi. Jednogłośnie również przechodzi proponowana przez Zarząd lista w składzie następującym:

Do Zarządu wybrani zostali jako członkowie:

1) Bakałowicz Aleksander, 2) Czyżewski Teofil, 3) Kornberger Wiktor, 4) Kosowski Michał, 5) Maciejko Antoni, 6) Pinkowski Bolesław, 7) Rząśnicki Ludwik, 8) Słomiński Jan, 9) Wolff Jerzy, 10) Woyda Stanisław.

Jako zastępcy członków Zarządu:

1) Paschke Amand, 2) Wiśniewski Juljusz.

Do Komisji rewizyjnej:

1) Pruffer Józef, 2) Sulikowski Mieczysław, 3) Karstens Maurycy.

Na zastępcę: Gepner Bronisław.

Sprawa Kongresu Międzynarodowego.

Sekretarz Zarządu p. L. Rząśnicki oświadcza, że jesienią roku bież. odbyć się miał w Warszawie Kongres Międzynarodowy Własności nieruchomej. Zarząd jest zwolennikiem urządzenia Kongresu, ale w odpowiednim po temu czasie. Uchwaliliśmy w preliminarzu wysokość składek członkowskich na 30.000 Zł. Wydatki związane z urządzeniem Kongresu obliczyliśmy prowizorycznie na 20.000 Zł. Wydatek ten zatem nie mieści się w budżecie zwyczajnym.

Przewodniczący dr. Gertler streszcza dyskusję i poddaje pod głosowanie, że Kongres ma być urządzony w Warszawie pod warunkiem, że Zarząd zadecyduje o terminie jego zwołania po zebraniu odpowiednich funduszów lub deklaracyj.

Wniosek uchwalono jednomyślnie.

Zamknięcie Zjazdu.

Przewodniczący dr. Gertler dziękuje prezesowi i całemu Zarządowi za należyte przygotowanie Zjazdu i za całoroczną intensywną pracę.

Dziękuje również wszystkim obecnym za cierpliwe stosowanie się do jego zarządzeń. Zebrani hucznemi

oklaskami dziękują przewodniczącemu za energiczne prowadzenie Zgromadzenia.

Na tem Zgromadzenie zamknięto o godz. 8-mej min. 10 wieczorem.

Drobne wiadomości i informacje.

Podwyżki czynszu z mieszkań jednopokojowych.

Wobec tego, że nowela do ustawy o ochronie lokatorów w sprawie wstrzymania podwyżek komornego z mieszkań jednopokojowych (jeden pokój z kuchnią, jeden pokój, przedpokój i kuchnia. Kategorja A) straciła z dniem 1 lipca 1928 swą moc obowiązującą, automatycznie weszły w zastosowanie przewidziane w ustawie kwartalne podwyżki w wysokości 6% czynszu z roku 1914.

Skala komornego dla mieszkań jednopokojowych wynosi zatem w III-cim kwartale 1928 49% komornego z r. 1914 plus świadczenia, zaś w IV-tym kwartale, t. j. od 1 października 1928 wynosić będzie 55% czynszu z r. 1914. Ze względu na to jednak, że czynsz w tym czasie przekroczy już 50% czynszu zasadniczego, lokatorów przestaną już obowiązywać świadczenia (zwrot wydatków na stróża, oświetlenie, wywóz śmieci, kominiarza itp.). Natomiast lokatorzy obowiązani są nadal do zwrotu wydatków za wodę i za wywóz nieczystości z dołu kloacznego. Należytości te odpadną dopiero, skoro czynsz przekroczy 75% komornego zasadniczego.

Wszystkie inne lokale, a więc mieszkania 2 pokoji wzwyż oraz lokale handlowe i przemysłowe placą już pełny czynsz przedwojenny w ustawowej skali przerachowania 100 K = 105 zł.

Spis lokatorów dla oznaczania ilości wody wolnej od opłaty taryfowej.

Przypominamy, że w myśl § 23 rozporządzenia wykonawczego do ustawy wodociągowej, obowiązani są właścicieie domów przedkładać co roku w styczniu w Zarządzie wodociągu miejskiego (ul. Lelewela Dz. XII) wykazy ilości mieszkańców. Zmiany w ilości stałych mieszkańców i czas zmiany w ciągu roku mają być zgłoszone najpóźniej w ciągu pierwszych 14 dni najbliższego kwartału.

Ilość mieszkańców podaną w ostatnim spisie sprawdza Zarząd wodociągu miejskiego i służy za podstawę obliczenia.

W razie nie przedłożenia wykazu w oznaczonym terminie, podstawę wymiaru stanowi ostatni przedłożony w latach poprzednich spis mieszkańców.

Przedkładanie tych spisów jest bardzo ważne i leży w interesie właścicieli realności, gdyż wiadomo, że ilość wody na użytek domowy wolna od opłaty ustanowioną jest na 50 litrów na głowę mieszkańca i dobę. Za wodę spotrzebowaną ponad maksymalną ilość, obliczoną na podstawie przecięcia rocznego, pobiera gmina miasta Krakowa opłatę taryfową od każdego metra sześciennego (m^3) nadwyżki.

Odnośne druki można dostać bezpłatnie w Zarządzie wodociągu miejskiego, ewentualnie także w biurze Towarzystwa.

Wydział Towarzystwa ze względów statystycznych uprzejmie prosi Szanow. Członków, którzy swe domy sprzedają, aby zechcieli bezzwłocznie podawać do wiadomości Towarzystwa imiona, nazwiska i adres nowych właścicieli, jak również, aby zechcieli nakłaniać nowonabywców do zapisywania się na członków. Leży to nawet w interesie Szanow. Członków, którzy wśród roku realności sprzedają, gdyż o ile nowonabywca nie wstąpi jako członek, w takim razie dawny obowiązany jest wkładkę do końca roku zapłacić.

Stan zdrowia prezesa p. dr. Bakałowicza w ostatnich czasach znacznie się poprawił. P. dr. Bakalowicz przychodzi po przewlekłej chorobie (skrzep w nodze) szybko do siebie i po niedługiej rekonwalescencji będzie mógł niebawem z powrotem objąć urzędowanie.

Znowu podwyżka!

W czasie korekty niniejszego numeru czasopisma nadesłano kancelarji Towarzystwa kat. wł. realności nowe rozporządzenie Magistratu z daty 29 września br. zawiadamiające

o ponownem podniesieniu taryfy opłat za wywóz śmieci i nieczystości kloacznych.

Ponieważ temi dniami zbiera się Wydział Towarzystwa na posiedzenie, przeto sprawa ta zostanie tam omówioną i dalsze kroki w tej sprawie postanowione.

Na razie zaznaczamy tylko nasze zdumienie, że po ogromnej już podwyżce n. p. wywozu śmieci od 1 stycznia b. r., okazała się potrzeba ponownego jej podwyższenia w tym samym roku aż do 65 groszy za skrzynkę, podczas gdy w zeszłym roku wystarczyło 35 gr., co i tak było już wygórowane.

Tego rodzaju fantastyczne skoki są nie do pomyślenia w poważnie prowadzonej gospodarce.

Jeżeli autobusy Spółki Tramwayowej wywożą publiczność z miasta na jego najdalsze peryferje **za 40 gr. od osoby** i jeszcze na tem zarabiają, to **żądanie półtora razy tyle za wywóz skrzynki śmieci jest absurdem.**

Żadne tłomaczenia nie mogą obalić tego, co mówi sam zdrowy rozum, t. j. że przewiezienie skrzynki śmieci na peryferje miasta musi znacznie mniej kosztować, niż przewiezienie osoby.

Nakładem Towarzystwa kat. właścicieli realności m. Krakowa i Gmin przyłączonych. — Drukarnia Związkowa w Krakowie pod zarządem J. Dziubanowskiego.